

Henny Thijssing-Boer

Connie trilogie deel 2

Zeg me
wie
ik ben

Henny Thijssing-Boer

Zeg me wie ik ben

Connie-trilogie – deel 2

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

Het was begin september, de zon scheen volop en het leek alsof het nog hartje zomer was. Ieder redelijk wezen probeerde zoveel mogelijk van de zon te genieten, Bart Molenaar had zich echter in zijn huis verschanst. Het mooie weer lokte hem niet naar buiten. Hij kon de felle gloed van de zon niet verdragen omdat het in zijn binnenste guur en herfstig was. De denkbeeldige stormen die daarbij hoorden teisterden zijn ziel en stemden hem somber. En dat terwijl ik mij de gelukkigste man ter wereld zou kunnen wanen, bedacht Bart met een diepe frons in zijn voorhoofd. Hij hoefde geen weken of maanden te tellen, het stond in zijn geheugen gegrift dat hij ruim een jaar geleden Connie de Weerdt voor het eerst had ontmoet. Die allereerste keer was er tussen hen een vonkje overgesprongen dat gaandeweg een laaiend vuur was geworden, het vuur der liefde.

Ze hadden allebei vaak het gevoel te veel van de ander te houden. Hij aanbad Connie, bewonderde haar vrouw-zijn, haar doorzettingsvermogen, haar moed om te leven.

Hij wist van Connie dat zij op haar beurt zijn kwaliteiten hoogschatte en dat ze hem als vrouw nodig had. Hoe vaak had ze hem niet gebeld met de vraag: 'Kom je nog even bij me, Bart? Ik lig al in bed, maar ik verlang opeens zo erg naar je.' In Connies piepkleine bungalowtje hadden ze met en soms ook gewoon bij elkaar geslapen. En nu was het voorbij, over en uit. Het allerbeste wat hij zich als man wensen kon had bij wijze van spreken aan zijn voeten gelegen. Hij kon het echter niet oprapen omdat hij niet aan Connies eisen kon voldoen. Op het waarom ervan kende alleen hijzelf het antwoord. Dat lag als een zwaarwegend geheim diep verborgen in zijn hart. Daar waar momenteel de denkbeeldige herfststormen tekeergingen, die hem pijnigden en dwongen tot diep nadenken.

Twaalf lange jaren had hij inmiddels gezwegen, want zo oud was zijn zoon Jack. Bij de geboorte van Jack was zijn vrouw Marion overleden. Kort voor haar sterven had ze hem een gruwelijke bekentenis gedaan. Daarna had hij haar, gedreven door wanhoop en schuldgevoelens, zijn belofte gedaan. Zijn schuld was groot en sinds hij van Connie hield deed zijn schuldbesef haast pijn. Schuld en boete, met pijn als verdiende straf.

De zucht die Bart slaakte was hoorbaar, maar verdreef niet de stilte in het grote herenhuis. Bart voelde trouwens geen leegte om zich heen, geen ijzige stilte, daarvoor waren zijn gedachten te druk. Het alleen zijn kwam hem van

pas, hij had het nodig. Een halfuur geleden had hij Jack uitgezwaaid. 'Dag, kerel. Een fijne schooldag, doe goed je best!' De jongen werd groot, na de zomervakantie was hij naar de havo gegaan. Jack had nog geen flauw idee wat hij later wilde worden, hij verkondigde wel steeds dat leren niet zijn hobby was.

Jack, zijn zoon... Ja, dat had hij Marion beloofd toen ze tegen de dood streed en haar ogen niet durfde te sluiten uit bezorgdheid om haar toen nog ongeboren kindje. 'Stil maar, ik zal het grootbrengen, er van houden. Ik zal een vader voor jouw kind zijn en niemand zal ooit achter jouw geheim komen.' Hij had gehuild. Marion was daar niet meer toe in staat geweest. Ze had iets gefluisterd wat hij terstond had begrepen: 'Groen... groen.' Haar verwijt was terecht, helaas kon hij zijn schuld niet meer ongedaan maken.

Marion had haar geheim meegenomen in haar graf en hij had beloofd het te zullen bewaken. Maar toen kende hij Connie nog niet. Hij had er geen idee van dat hij jaren later zo oprecht van een andere vrouw zou gaan houden. Van Connie de Weerdt, een puur vrouwelijk wezen. Maar ook een carrièrevrouw, een vrouw die wist wat ze wilde! Connie had het in het verleden niet gemakkelijk gehad, ze had een ware strijd gevoerd waar ze gesterkt uit te voorschijn was gekomen. Ze was eerlijk en begreep dan ook niet waarom hij zijn verleden niet met haar kon delen. Connie was zijn zwijgen zat en dat had ze hem gisteravond duidelijk gemaakt. Ze had hem verdrietig aangekeken en zacht gezegd: 'In onze relatie ontbreekt één stukje van de legpuzzel. Wanneer reik je me dat aan, Bart?' Nooit! Had hij dat gezegd of had enkel zijn mond het woord gevormd?

Connie had hem recht aangekeken. 'Het is zo oneerlijk van je! Jij weet alles over mijn verleden, het bizarre, het gruwelijke. Niets heb ik voor je verzwegen. Ik heb je in mijn hart laten kijken, maar jij houdt dat van jou voor mij gesloten. Hoe durf je dan nog vol te houden dat je om me geeft! Ik begrijp je niet meer, Bart... Ik weet alleen voor mezelf dat ik het op deze manier met jou niet aandurf.

Eén keer ben ik met mijn ogen potdicht mijn eigen ongeluk tegemoet gehuppeld, maar dat overkomt me niet een tweede keer. Zolang jij dwaze geheimen blijft koesteren, die je niet met mij wilt delen, moet ik maar afwachten wat daar op den duur uit voortkomt.

Gezien mijn verleden wens ik geen raadsels in mijn leven toe te laten. Ik hou oprecht van je, maar toch lijkt het me verstandig om ieder onze eigen weg te gaan.'

‘Ik kan je niet missen,’ had hij gezegd. ‘Zonder elkaar zijn we slechts halve mensen, zo kunnen we niet functioneren, laat staan leven...’

Connie had daar glimlachend op gezegd: ‘Dat ben ik volkomen met je eens, toch blijf ik bij mijn besluit. God mag weten met welke ballast jij rondloopt, maar zolang ik dat niet mag weten, heb ik geen keus. Ik spring echt niet nog eens geblinddoekt in het diepe, Bart... Echt niet!’

Connie was hem ontglipt en eerlijkheidshalve moest hij bekennen dat haar beslissing rechtvaardig was. Nu hij alles op een rijtje probeerde te zetten was het goed beschouwd lood om oud ijzer. Hij zou haar immers toch zijn kwijtgeraakt. Connie wilde alles in het leven met hem delen, volgens haar hoorde daar ook zijn geheim bij.

Arme Connie, ze besepte niet wat dat betekende... Zodra ze wist dat hij schuldig was aan de dood van Marion, zou ze hem verafschuwen. Erger nog, ze zou hem gaan vergelijken met de man met wie ze getrouwd was geweest: Klaas Visser. Dat heerschap had de vrouw van Gijs van Genkel vermoord en vervolgens de hand aan zichzelf geslagen. Connie was met een misdadiger getrouwd geweest... moest hij haar dan nu vertellen over de dood van Marion? Over Jack, over zijn verleden? Dat was voor hem onmogelijk, hij zou Connie ermee bezeren en hij wilde haar juist zo graag blijven liefhebben.

Dat laatste werd hem niet vergund. De oorzaak? Heel even dacht hij daarover na, toen doorkliefde zijn schor gefluister de stilte van de huiskamer. ‘Dat ben jij, Marion!’ Ja, ja, zo pijnigde hij zijn hersens, als Marion hem niet zo schandalig bedrogen had, zou zijn leven er nu heel anders uitzien. Dan was er van een puinhoop geen sprake, wél van geluk. Want hij had van Marion gehouden, maar zij had alles kapotgemaakt omdat ze niet van hem hield. Waarom had ze dat verzwegen? Waarom had ze een spel gespeeld en had hij haar niet tijdig doorzien? Waarom, waarom...

Bart Molenaar kreeg geen antwoord op de vele vragen die in zijn hoofd rondtolden. Was hij zich ervan bewust dat zijn gedachten hem terugvoerden naar het verleden en hem alles opnieuw lieten beleven? Later die dag zou hij bedenken: het verleden is aan me voorbijgetrokken, als een film.

Hij had Marion leren kennen in het hotel waar hij werkte als pas afgestudeerde kok en waar Marion een jaar stage moest lopen. Vanaf het eerste begin had ze indruk op hem gemaakt. Hij vond haar een bijzondere verschijning, een wondermooie jonge vrouw op wie hij tot over zijn oren verliefd werd. Ze had een perfect figuurtje: lange, slanke benen en zacht, blond haar dat sierlijk haar

gezicht omkranste waarin twee donkere ogen domineerden. Haar mond was klein en vol en altijd in beweging. Marion lachte graag. Ze wist een discussie op gang te brengen en te houden, maar ook een nietszeggend gesprekje kleur te geven. In zijn verliefde ogen had de mooie Marion alles mee, behalve dat ene struikelblok: ze had verkering met Joost Haverman. Op hem was hij van meet af aan stikjaloers geweest.

Hij zag en sprak Marion dagelijks en probeerde zijn stille liefde voor haar verborgen te houden als ze hem vertelde over haar leven. Haar vader was makeelaar en had hier in de stad een uitstekende naam. Marion was enig kind en kwam uit een welgesteld nest. Joost Haverman was echter afkomstig uit arbeiderskringen. Hij was werkzaam in de wegenbouw. In die tijd vroeg Bart zich vaak af of het klasseverschil tussen de twee geliefden niet te groot was. Flauwekul natuurlijk, hij hoopte gewoon dat er iets gebeurde waardoor de verkering uit zou raken. Toen dat op een gegeven moment inderdaad gebeurde kon hij zijn geluk niet op. Hij begreep Marion echter niet toen ze hem vertelde: 'Ik heb het uitgemaakt, ik ben bang dat ik vroeg of laat toch op Joost zou afknappen.'

Hij had haar gevraagd: 'Keuren je ouders jouw partnerkeuze misschien niet goed?'

Marion had geweifeld. 'Och, wat moet ik daar op zeggen? Joost is niet bepaald hún keuze, maar toch zullen ze mijn geluk niet in de weg staan. Ik heb er zelf een punt achter gezet, omdat ik niet van onvolmaaktheden houd. Jij hebt Joost een keer ontmoet toen hij me kwam ophalen. Nou, dan begrijp je waarschijnlijk wel waar ik op doel.'

Marion had hem op het uiterlijk van Joost gewezen. De man was inderdaad geen schoonheid. Hoewel hij nog jong was, had hij al een gezet postuur en bovendien was hij een stuk kleiner dan Marion. Waar Marion over viel, was echter voornamelijk zijn linkeroor. Dat miste de oorlel, de rand van de oorschelp liep in één keer door. Het was een ietwat vreemd gezicht, maar Bart kon zich nauwelijks voorstellen dat een vrouw zich aan zo'n klein schoonheidsfoutje stoorde. Dat had hij tegen Marion gezegd, waarop zij tegen hem uitviel: 'Joost heeft óók rare ogen! Ze zijn abnormaal lichtgrijs en bezaaid met groene spikkeltjes. Geen mens heeft zulke ogen. Weet je overigens dat jij prachtige ogen hebt? Zo blauw heb ik ze nog nooit gezien.'

'Je zou er lang in kunnen kijken als je een avond met me uitging,' had hij rap gezegd toen hij een kans zag die hij niet onbenut mocht laten. 'Het volgende weekeind heb ik vrij en jij bent weer zo vrij als een vogeltje in de lucht!'

‘Waarom wil je met me uit, Bart Molenaar?’ Ze had hem argwanend aangekeken.

Hij had naar waarheid gezegd: ‘Omdat ik verliefd op je ben, omdat ik in stilte al een hele poos van je houd!’

‘Dat zijn maar woorden. Ik vraag me af hoe je weet dat je de ware gevonden hebt,’ had ze hardop geprakkizeerd.

‘Me dunkt dat je dat wel aanvoelt! Ware liefde moet als het goed is onuitwisbaar in je hart gekerfd staan.’ Hij had haar er diep bij aangekeken. Zij had lief gebloosd.

Hun eerste afspraakje was zo tot stand gekomen. Pas veel later had Marion hem bekend dat ze op zijn voorstel was ingegaan om Joost te bewijzen dat ze om hem niet treurde. Dat deed hij blijkbaar ook niet om haar, want slechts een paar weken later vertelde Marion hem dat Joost ook weer verkering had. Zijn nieuwe meisje heette Janny.

‘Volgens mij kijk je een beetje weemoedig,’ had hij gezegd. ‘Raakt het je dat Joost het blijkbaar zonder jou kan stellen?’

Marion had verontwaardigd gereageerd. ‘Natuurlijk niet! Het heeft gewoon zo moeten zijn, Joost en ik pasten niet bij elkaar. Nu ik jou heb weet ik wat ware liefde is. Jouw naam staat al onuitwisbaar in mijn hart gekerfd, daarom is het nu goed.’

Een paar maanden later had Marion hem verteld: ‘Joost woont niet meer in de stad, hij is verhuisd. Hij had gesolliciteerd en is aangenomen bij een andere wegebouwer die hem de kans bood hogerop te klimmen. Hij woont daar voorlopig met Janny op kamers, maar ze zijn van plan binnenkort te trouwen.’ Nieuwsgierig had hij gevraagd: ‘Hoe weet jij dat toch allemaal?’

‘Voordat Joost daadwerkelijk vertrok heeft hij me gebeld om afscheid te nemen. We zijn als vrienden uit elkaar gegaan.’

Krap twee jaar later waren Marion en hij getrouwd. Hij was toen inmiddels bevorderd tot chef-kok én van werkgever veranderd. Zijn nieuwe baas was Jan Jaap Boskam, de eigenaar van het specialiteitenrestaurant waar hij tot op de dag van vandaag werkte. Hun trouwdag was een sprookje geweest, waaraan geen einde leek te komen toen ze in het fraaie herenhuis gingen wonen dat ze als huwelijksgeschenk van Marions ouders hadden gekregen. Hij woonde er nu samen met Jack.

Diep in gedachten schonk Bart een kop koffie in uit de thermoskan die binnen handbereik stond. Hij dronk en genoot van de pittige smaak, die echter

niet in staat was om hem in het heden terug te roepen. Hij dacht dat Marion hem het huis en... haar zoon had nagelaten.

Hoe lang of kort ze samen gelukkig waren geweest kon hij zich nauwelijks herinneren. Ze waren sluipenderwijs gekomen: de woordenwisselingen, botsingen die op ruzie uitliepen. Hij probeerde Marions pruilgezicht met zoenen weer te laten lachen, maar dat kostte steeds meer moeite en geduld. Hij leerde zijn vrouw kennen als koppig, niet snel tot verzoening in staat. Ze kon dagen lopen mokken om iets wat volgens hem de moeite niet waard was. Dan metselde ze als het ware een muur om zich heen waar hij niet doorheen kon breken.

In het begin had hij er niet zwaar aan getild, maar laconiek bedacht dat je elkaar pas in het huwelijk echt leerde kennen. Ze moesten allebei leren elkaars tekortkomingen voor lief te nemen. Marion en hij hadden ieder een verschillende 'gebruiksaanwijzing'. Zodra je die uit het hoofd kende en opvolgde, kwam het allemaal wel goed. Ja, toen had hij nog geloofd in wederzijdse liefde. Weer later had hij de verwijdering tussen hen geweten aan het vreselijke lot dat hen had getroffen. Tijdens een vakantie in Tunesië waren Marions ouders, Herman en Loes Hopma, door een auto-ongeluk om het leven gekomen. Een auto-ongeluk... Heel even flitsten Barts gedachten naar een ander ongeluk, toen dwaalden ze weer terug naar Marion. Ze was in die tijd ontroostbaar geweest en hij was er ook kapot van. Zijn schoonouders waren mensen voor wie hij respect had. Ze waren hem bijzonder dierbaar geweest. In haar ontstellend groot verdriet raakte Marion volledig in zichzelf gekeerd. Van hem wilde ze niets meer weten. Hij mocht haar niet troosten, niet liefhebben, hij kon haar niet meer bereiken. 'Je moet geduld met me hebben,' had ze telkens gezegd, 'ik heb tijd nodig.'

Hij voldeed aan haar wens en liet haar met rust. Maar hij zag haar lijden, haar worsteling met gevoelens die ze niet met hem kon delen.

In diep medelijden had hij een poging gedaan haar daadwerkelijk te helpen. 'Zo kan het niet langer, meisje, je gaat eraan te gronde! Het lijkt me het beste dat je er een poosje tussenuit gaat. Een week, veertien dagen voor mijn part, als jij jezelf maar weer terugvindt. Zeg eens hoe je over dit voorstel denkt?'

Marion hield van zee en strand, ze gaf echter te kennen niet naar een van de eilanden te willen. Haar voorkeur ging uit naar Egmond of Katwijk. 'Daar ben ik lang niet meer geweest. Het lijkt me zalig om in mijn dooie uppie over het strand te dolen. Naar de zee te kijken, te luisteren vooral. Misschien zijn woeste, hoge golven in staat om mijn zwaarmoedige gedachten naar het oneindige

te dragen. Ver, ver weg... Dat hoop ik zo, Bart!

Bijna drie weken bleef ze weg. Toen ze terugkeerde naar huis was ze minder zwaarmoedig, maar volgens hem totaal veranderd. Hij kende de Marion niet die zo klein en timide weer toenadering zocht. Die in bed tegen hem fluisterde: 'We moeten helemaal opnieuw beginnen, Bart. En alle begin is moeilijk, vergeef me mijn onhandigheid. Er ligt zoveel achter me...'

Vanzelfsprekend ging hij voorzichtig met haar om, het was niet niks wat ze te verduren had gekregen. Hij was blij dat ze hem weer zocht, hem nodig bleek te hebben. Optimistisch had hij bedacht: zie je wel, oude liefde roest niet!

Er bloeide weer iets tussen hen op, overdag en in bed. Toen Marion vertelde dat ze zwanger was kon hij zijn geluk niet op. Marion huilde verdrietig. Haar tranen vertederden hem, hij kon toen ook nog niet weten dat die uit louter schaamte te voorschijn waren gesprongen.

Haar zwangerschap verliep vlekkeloos, maar ze deed hem voortdurend denken aan een droomstertje. Als ze afwezig was dacht hij, verliefd vertederd, dat ze in gedachten bij het kindje was dat in haar groeide. Ach, hoe wreed was de werkelijkheid...

Op een nacht had ze hem wakker gemaakt. 'Bart...? Ik voel me zo eigenaardig, heel anders dan anders.'

'Denk je dat het zover is?'

Marion was uitgerekend, dus zijn vraag was logisch.

'Nee, want dan zou ik weeën moeten hebben, pijnscheuten of zo, en dat is niet het geval. Toch is er iets aan de hand, misschien voel ik instinctief aan dat het niet lang meer duurt?'

Ze had zo angstig gekeken, dat hij haar vast in zijn armen had genomen.

'Rustig maar, lieverdje. Hoe eerder het komt, hoe beter het voor je is. Je lieve vrachtje is zo zwaar, ik heb aldoor medelijden met je en zou het wat graag een poos van je willen overnemen. Je moet niet bang zijn, als het zich aankondigt zijn we in een ommezien in het ziekenhuis. Daar zullen vakbekwame mensen om je heen zijn en ik zal bij je zijn! Denk maar aan het kindje, aan óns kind! Dat we dan samen zullen bewonderen en liefhebben!'

Hij had juichend gesproken en was niet zuinig geschrokken toen Marion in een niet te stuiten huilbui uitbarstte. Hij had haar nog vaster tegen zich aan getrokken, haar gekust en gestreeld. 'Stil maar, niet bang zijn. De geboorte van een eersteling zal voor iedere vrouw een bijzonder ingrijpende gebeurtenis zijn. Ik vermoed tenminste dat jij geen uitzondering op de regel bent.'

'Dat vermoed jij... Ik zou willen dat je écht iets vermoedde!' Haar stem was van

heel ver gekomen toen ze verderging. 'Jij doet zó je best voor mij, maar ik verdien jouw lieve zorg niet, Bart. Al die lange maanden van mijn zwangerschap heb je me vertroeteld en ik... speelde slechts dat ik je liefde teruggaf. Ik schaam me zo ontzettend en als het kindje er is zal ik je waarschijnlijk nooit meer recht in de ogen durven kijken. Ik heb je schandalig bedrogen, Bart...'

Op dat ogenblik stortte zijn bestaan in. Marion was niet meer dan een hoopje ellende geweest. Hij had de punt van een vlijmscherp mes in zijn hart gevoeld toen ze vertelde dat het nog ongeborn kind niet van hem, maar van Joost Haverman was.

Snikkend had ze gestameld: 'Toen wij na het overlijden van mijn ouders helemaal uit elkaar groeiden heb ik de pil laten staan. Het had geen zin meer hem te slikken, ik wilde immers toch niet meer met je vrijen. Omdat ik bang was, omdat ik zekerheid wilde hebben, ben ik hem een paar dagen voordat ik van mijn vakantie-uitstapje thuiskwam, wel weer gaan innemen. Ik zocht jou uit schaamte, niet uit liefde. Ik had zoveel goed te maken... Jij was gelukkig als een kind, terwijl ik me slechts uit schaamte aan je aanbod... Ondanks de pil bleek ik zwanger te zijn. Toen was er voor mij geen twijfel mogelijk. Het spijt me zo, Bart...'

Hij had haar ruw van zich weggeduwd en haar vol walging aangekeken toen hij schreeuwde: 'Jij... sloeriel!'

Nadat ze allebei enigszins waren gekalmeerd, had hij van haar geëist dat ze alles aan hem opbiechtte. 'Tot in de details, versta je me! En hou op met huilen, krokodilletranen doen me niks!'

Met horten en stoten kwam de waarheid toen boven water. In Egmond had ze Joost stom toevallig tijdens een strandwandeling ontmoet. Joost was daar met een onderwijzer om een klas schoolkinderen die in Egmond een schoolreisje maakte, in toom te houden. Joost zat in de ouderraad en omdat één leerkracht te weinig was voor de begeleiding van veertig kinderen, was er een beroep op hem gedaan. Hij wilde er wel even tussenuit. Het schoolreisje viel in de bouwvakvakantie. De wegenbouw lag stil, maar hij kon niet samen met Janny weg, want zij was zwanger. Ze was in haar zevende maand, voelde zich niet al te goed en wilde thuisblijven. Ze was blij voor Joost dat hij er op deze manier toch even uit kon en spoorde hem aan vooral mee te gaan.

In tranen van berouw vertelde Marion dat ze Joost op haar hotelkamer had uitgenodigd. 'Hij bivakkeerde op een camping die op loopafstand van mijn hotel lag. We waren blij verrast dat we elkaar na al die tijd opeens weer zagen. We hadden allebei de behoefte om van gedachten te wisselen en waar kon dat

rustiger dan op mijn hotelkamer? We hadden geen slechte bedoelingen, dat moet je van me aannemen...'

Ze had een poos gezwegen en oogcontact vermeden toen ze verder ging. 'Mijn huwelijk met jou was een vergissing, daar kwam ik al heel snel achter. Ik was in gedachten aldoor bij Joost, als jij me aanraakte verlangde ik naar hem. Toen ik Joost zo onverwacht eindelijk weer bij me had, gingen we te ver. Dat was louter mijn schuld, ik heb hem... verleid. Naderhand hadden we allebei ontzettend veel spijt. Met de hand op het hart hebben we elkaar beloofd geen contact meer te zullen hebben. Joost vertelde dat hij bij Janny de ware liefde had gevonden en dat hij haar eerlijk zou vertellen over zijn misstap. Ik zei dat ook tegen jou te zullen doen...'

Marion had gehuild. Hij had grommend geïnformeerd: 'Ik meende dat jij niet van onvolmaaktheden hield! Had je je ogen dicht toen je hem verleidde, zag je zodoende niet de ontbrekende oorlel, de spikkels in zijn ogen?'

'Je bent wreed...' had ze gesnikt. Hij had haar nauwelijks kunnen verstaan toen ze verder ging. 'Ik ben er te laat achter gekomen dat de ware liefde naar binnen gericht is, dat het uiterlijk maar bijzaak is.'

'Weet Joost Haverman dat je zwanger bent van hem?' Hij had zelf gehoord hoe dreigend zijn stem klonk.

'Nee, nee! We hebben geen enkel contact meer gehad. Joost mag en zal het nooit weten. Hij is gelukkig geworden met Janny, daar wil ik niet tussen komen. Janny was zwanger... Haar kind zal altijd zeven maanden ouder zijn dan het mijne...'

'Alsof dat er ook maar iets toe doet! Mens, wat heb je me voor de gek gehouden! En ik, idioot die ik was...'

Marion had hem onderbroken. 'Denk niet dat al die leugens mij gemakkelijk vielen, Bart. De maanden van mijn zwangerschap waren een ware marteling, vol geestelijke nood. Hoe het straks verder moet met ons weet ik niet. Als je van me wilt scheiden... zal ik het je niet moeilijk maken. Ik zal je standpunt respecteren...'

'Ik denk dat er niet veel anders voor ons opzit,' had hij gepreveld.

En op dat ogenblik – hoe wonderlijk dat je dat als man echt voelt – verliet zijn liefde voor Marion hem. Ervoor in de plaats kwam ongekende woede, een pijnlijk gevoel van vernedering. Het was niet slechts een boze bui die weer over zou drijven, maar een tomeloze woede die naar haat neigde en hem niet verlaten wilde.

Hij was uit bed gestapt, had zich aangekleed en was naar beneden gegaan.

Duistere gedachten hadden hem geplaagd tot Marion in de kamer verscheen. Wit als een doek, met grote angstogen, had ze gefluisterd dat de weeën waren begonnen. ‘Het is zover, Bart...’

Hij zag dat een nieuwe wee haar ineen deed krimpen van de pijn, maar die deerde hem nauwelijks. Hij voelde haar pijn niet, slechts die van hem zelf. Meedogenloos had hij gezegd: ‘Dan breng ik je naar het ziekenhuis. Ik zal echter niet bij je zijn, ik wil het kind van Joost Haverman niet geboren zien worden.’

Onderweg naar het ziekenhuis was het alsof hij een rood waas voor ogen had gehad. Hij had zich wanhopig gevoeld en zó boos, zó boos. Hij wist nog dat hij onverantwoord hard door de stad was gescheurd, niet vanwege Marions kreunen, maar opgezweept door zijn kokende woede. Die had hem geluidloos laten kermen: het is niet jÓuw kind dat geboren gaat worden... Niet jÓuw kind, naar wiens komst je zo verlangend hebt uitgezien. Niet jÓuw kind...

Het was vroeg in de ochtend geweest, het stadsverkeer was amper op gang gekomen. Slechts een enkele auto en toch klonk er plotseling een harde knal, het geluid van metaal op metaal... Opeens was er geen plaats meer voor woede, hij verkeerde in een roes. De ware toedracht wilde niet meer bij hem bovenkomen, maar die kon hij zelf wel reconstrueren. Hij had geen rood stoplicht gezien en was met te grote snelheid doorgereden. Dat had hij tegen de politie gezegd. ‘Het is mijn schuld, ik ben door het rode stoplicht gereden.

Regel het maar, ik neem alle schuld op me.’ Bart huiverde, hij voelde de paniek van toen opnieuw bezit van hem nemen. In zijn verbeelding zag hij het wrak dat van de auto over was. De rechterkant, waar Marion zat, leek op een stukje in elkaar gefrommeld zilverpapier. Hij had geen schrammetje, Marion was echter zwaargewond. Het duurde een eeuwigheid voordat men haar uit het wrak had verlost en ze in de ambulance werd geschoven.

Vanwege Marions toestand kreeg hij van de politie toestemming om ook in de ambulance te stappen. Zijn auto zou weggesleept worden. Zodra hij ertoe in de gelegenheid was diende hij zich op het bureau te melden. Dat had hij beloofd en hij had er zich ook aan gehouden.

Onderweg naar het ziekenhuis drong het tot hem door dat Marion het ongeluk mogelijk niet zou overleven. Ze zag er deerniswekkend uit, maar was wel bij kennis. Ze leed pijn. Overrompeld door schuldgevoelens had hij haar hand gepakt, gestreeld en gefluisterd:

‘Het was mijn schuld, het spijt me zo...’

Ze had haar mond geopend en het woord ‘groen’ gefluisterd.

Hij had begrijpend geknikt en dof gezegd: 'Ja, meisje... Ik had moeten wachten tot het licht op groen stond. Vecht, Marion!' had hij indringend gefluisterd, 'vecht voor je leven!' Had hij misschien op dat moment al gezien dat ze het niet zou halen en beseft dat hij haar dood op zijn geweten had?

Achteraf was alles makkelijk verklaarbaar, want toen wist hij dat Marion in de ambulance haar doodsstrijd had gestreden. Haar bange gefluister van toen klonk opnieuw in zijn oren: 'Het kindje... Ik ben zo bang, Bart...'

Overweldigd door schuldgevoelens, en in het besef dat dit het laatste was wat hij voor haar kon en moest doen, had hij haar getroost: 'Om het kindje hoeft je je geen zorgen te maken. Ik zal het grootbrengen, van hem houden zoals... ik ooit van jou heb gehouden.'

Hij had gehuild en dwars door zijn tranen heen had hij Marions bange, verwilderde blik gezien. Opnieuw had ze gefluisterd: 'Groen... groen...' Ze had vertwijfeld gekeken.

Haar verwijt was voor hem duidelijk. Hij had moeten wachten tot het licht op groen was gesprongen. Maar lieve deugd, hij had helemaal geen stoplicht gezien! O God, had hij in zichzelf gebeden, help me om haar te kunnen helpen. Op hetzelfde moment had hij Marion beloofd: 'Jouw geheim is veilig bij mij! Het kind zal er nooit achter komen omdat... ik zijn vader zal zijn.'

Er was een zweem van een glimlach om haar mond verschenen. Ze had een nauwelijks waarneembaar zuchtje van opluchting geslaakt, toen raakte ze het bewustzijn kwijt.

In het ziekenhuis werd ze in allerijl naar de operatiekamer gebracht. Hij moest wachten. Nooit van zijn leven zou hij meer zo onmenselijk lang op iets hoeven te wachten. Hij wist niet meer hoe hij had gereageerd toen men hem kwam vertellen dat zijn vrouw aan de verwondingen was overleden, noch op het troostende dat er achteraan kwam: 'We hebben het kind kunnen redden. Het is een gezonde jongen!'

Toen hij Jack voor het eerst in zijn armen had gehouden, had hij wanhopig tegen het kleine bundeltje mens gefluisterd: 'Je bent van mij. Hoor je dat? Alléén van mij! Ondanks alle gevoelens van schuld en boete zal ik proberen van je te gaan houden. Ik zal de belofte aan je moeder nakomen en een goede vader voor je zijn.'

Geen sterveling kon weten hoeveel hij gaandeweg inderdaad van Jack was gaan houden. Voor zijn gevoel wist hij niet anders meer dan dat hij zijn vader was. Jack en hij, twee mensen die het samen rooiden. Ze waren in liefde vader en zoon geworden.

Na Marions heengaan had hij het ontzaglijk moeilijk gehad. Ze had hem schandalig bedrogen, dat kon hij niet vergeten. Maar dat feit woog niet half zo zwaar als het andere: zijn schuld aan haar dood. Hij zou er finaal onderdoor zijn gegaan als moeder er niet voor hem was geweest. Ze was toen al weduwe en had zijn zorgen gedeeld. Goed beschouwd had ze hem de grootste zorg uit handen genomen toen ze had bedisseld: 'Het kind komt bij mij, Bart. Jij hebt je werk, je kunt niet voor hem zorgen.'

Tien jaar had moeder voor Jack gezorgd en hem uit liefde soms wat al te erg verwend. Elk vrij uurtje was hij bij zijn zoon geweest, had met hem gespeeld, soms een luier verschoond en hem in zijn hart gesloten. In het begin werd hij gedreven door de belofte aan Marion, het inlossen van een grote schuld. Al gauw betrapte hij zich erop dat hij werkelijk van de baby hield, dat hij geen spel speelde, maar gewoon naar de gevoelens van zijn hart luisterde.

Dank zij moeders hulp had hij het geklaard. Het lieve mensje zou er nooit achter komen hoe moeilijk ze het hem weleens had gemaakt met haar lastige vragen. 'Wat typisch toch dat Jack noch op jou, noch op Marion lijkt! Ja, zijn haar is bruin, dat zal hij dan van jou hebben, maar verder zie ik geen enkele overeenkomst. Zijn oogjes zijn zo wonderlijk licht en bezaaid met groene stipeltjes. Ach, en zijn linkeroortje mist het lletje. Wat zonde nou.'

'Een schoonheidsfoutje, moeder, een speling van de natuur...' In die eerste, donkere dagen had moeder vaak gehuild. Om Marion die ze miste, om de baby die moederloos moest opgroeien en om hem, haar zoon. Ze verontschuldigde zich niet voor haar tranen, maar verzuchtte wel dikwijls: 'Kon jij maar eens huilen, het zou je zoveel goed doen, jongen.'

Hij had zijn schouders opgehaald en gedacht aan een Chinees spreekwoord dat luidde: de heetste tranen bereiken nooit de ogen. Volgens hem zat daar veel waarheid in. Hij mócht geen tranen laten zien, daar was zijn schuld te groot voor. De heetste tranen plengde hij in zijn hart. De tijd heelt alle wonden was een ander spreekwoord dat eveneens waarheid bevatte, want met het verstrijken van de jaren ebde er veel van vroeger uit hem weg. Had hij niet eens troostend tegen Connie gezegd dat verdriet langzaam maar zeker ver achter je komt te liggen?

Dat had hij tijdens hun eerste ontmoeting gezegd, maar toen hield hij nog niet van haar. Toen dat later wel het geval was, werd alles anders. Het verleden, zijn schuld aan Marions dood, kwam in alle hevigheid weer bij hem boven toen hij dolgraag met Connie verder wilde en de onmogelijkheid ervan inzag. Connie... Wat hield hij veel van haar!

En wat had hij veel van moeder gehouden. Tien jaar had het lieve mens voor Jack gezorgd. Toen liet ze doorschemeren dat het haar eigenlijk wat te veel werd. Vanzelfsprekend was Jack meteen bij hem komen wonen. Ze waren allebei gelukkig met de nieuwe regeling geweest, Jack had in het begin vaak glunderend gezegd: ‘Oma is een schat, maar ik ben toch liever bij jou, hoor pap! Toen ik klein was kon ik niet bij je zijn, maar nu ben ik groot en jij zult zien dat ik een heleboel voor je kan betekenen!’

Hij had de jongen door zijn kuif gestreken en naar eer en geweten gezegd: ‘Vanaf je geboorte heb jij altijd ontzettend veel voor me betekend, Jack!’

‘Oma kan gerust zijn, we redden het samen best, hè pap?’

Bart had geknikt, maar op dat moment wist hij nog niet dat Jack en hij zich wel samen zouden móeten redden. Zonder oma, want een halfjaar geleden was ze na een kort ziekbed gestorven. Moeder had gelukkig geen lange lijdensweg hoeven te gaan, maar de leegte die ze naliet was onvoorstelbaar groot. Connie had hem en Jack getroost, liefdevol en geduldig. Toen haar geduld op was, had ook zij hem verlaten. Connie vond het wenselijker dat ze ieder een eigen weg insloegen en waarschijnlijk was dat ook zo... Nee, dat is niet waar, kermde het in hem. Ik kan niet zonder haar! Als Marion hem niet bedrogen had... Als, als, als...

De diepe zucht die Bart slaakte schudde hem wakker en bracht hem naar de realiteit terug. Hij wierp een blik op de klok en vroeg zich verbaasd af hoe lang hij weg was geweest. Het verleden had zich voor zijn geestesoog afgespeeld, als een film waarvan hij de regie in handen had. Een film met een hopeloos einde, zonder enig perspectief voor de toekomst.

Hij zou er voortaan alleen maar voor Jack hoeven te zijn, bedacht hij zwaarmoedig. Daar zou hij dan maar mee beginnen. De jongen kwam zo dadelijk uit school thuis, dan moest er thee zijn en de rommel aan kant. Schoonmaken hoefde hij gelukkig niet, daarvoor had hij twee ochtenden in de week een hulpje.

Bart kwam in actie. Hij borg rondslingerende kranten op, leegde de asbak, die tot zijn schrik boordevol was, en ruimde de ontbijttafel af. Zo was het beter, Jack zou rare ogen opzetten als hij even na drieën thuiskwam en de ontbijttafel net zo aantrof als toen hij vanochtend het huis had verlaten! Nou ja, de jongen was wel iets gewend, tenslotte was het hier een mannenhuishouden.

De thee stond onder de muts te trekken toen Jack binnenkwam.

‘Ha, die pap! Ben ik niet vroeg?’ Jack liet zich op een stoel van de eetkamertafel vallen, zijn schooltas plofte naast hem op de grond.

Bart glimlachte. 'Dat was me nog niet opgevallen, maar nu je het zegt! Wat denk je van een glas thee?'

'Ja, lekker! Met vier klontjes suiker en twee koekjes!'

'Pas jij maar op!' waarschuwde Bart. 'Je bent al wat mollig. Als je te veel snoept word je dik. Je hebt er aanleg voor.' Zijn gedachten schoten naar Joost Haverman, op wie Jack sprekend leek. Joost was op jeugdige leeftijd al gezet geweest.

Jack haalde onverschillig zijn schouders op en trok een gezicht. 'Dat kan me niks schelen. Knap zal ik nooit worden, dan kan ik gerust ook een beetje dik zijn.' Hij knabbelde met smaak zijn koekjes op.

Bart ging tegenover hem zitten en keek hem nadenkend aan. 'Wat zit je nou eigenlijk te beweren? Dat je ontevreden bent over je uiterlijk?'

'Denk jij soms dat ze me op school niet plagen met mijn gekke linker oor? Maar dat kan me niks schelen, Claartje vindt het niet erg. Zij zegt dat het gewoon bij me hoort: mijn oor zonder leletje en mijn ogen met spikkeltjes.'

'Claartje van Genkel, jouw hartsvriendinnetje, is een klein wonderdje,' zei Bart vertederd. 'Ze is een lief meisje, op wie jij heel erg zuinig moet zijn!'

'Daar hebben we laatst immers een heel lang gesprek over gehad! Ik vind het nog steeds gaaf van je, pap, dat je toen zo open tegen me sprak. Zo van man tot man. Ik heb je toen niet verteld dat Claartje en ik later gaan trouwen. Maar dat kon ook niet, want dat hebben we kort geleden pas afgesproken.'

'Zo, zo, daar hoor ik van op!' Bart moest een geamuseerde lach onderdrukken. Hij keek even serieus als Jack toen hij eraan toevoegde: 'Hopelijk realiseer jij je dat dat nog even zal duren! Jij bent twaalf en Claartje moet nog negen jaar worden!'

'Ik had het over later, als we echt groot zijn. Jij draaft meteen zo door. Mag ik een boterham maken? Ik sterf zowat van de honger,' liet hij er in één adem op volgen.

Bart keek bedenkelijk. 'Ik moet zo dadelijk naar mijn werk en ik ken je, jongen! Zodra ik mijn hielen heb gelicht zet jij je avondeten in de magnetron. Waar of niet!'

'Nou, dat geeft toch niets?'

'Nee, maar dan moet je nu geen boterham meer eten.'

'Wat eet ik straks?'

'Dat ligt aan jezelf. Je kunt kiezen, in de vrieskast ligt van alles en nog wat, kant en klaar gezond voedsel, door mijzelf klaargemaakt!'

Bart sloeg zich quasi trots als een aap roffelend op de borst.

Jack schaterde. 'Jij bent soms zo'n gekke vader! Als jij het over koken hebt, of erover hoort, ga je raar doen. Als je maar weet dat ik later geen kok word!' 'Wat is er volgens jou mis met dat prachtige beroep?' informeerde Bart lachend.

Jack antwoordde: 'Dat je zelden gezellig thuis kunt eten. Nee hoor, ik heb het wel gezien. Bah, de hele familie zit in de horeca!'

Bart kon niet nalaten Jack op de waarheid te wijzen. 'We hebben geen familie, we zijn maar met z'n tweetjes. Was je dat even vergeten?'

Jack verduidelijkte ietwat geprikkeld zijn standpunt: 'Ja, dat wéét ik wel, maar ik bedoelde dat we met z'n allen op één grote familie lijken en ons ook zo voelen.' Omdat hij blijkbaar meende dat Bart de boel kwijt was, dreunde hij op: 'Claartjes ouders, Gijs en Tessa van Genkel, Connie en jij. We horen bij elkaar als een familie!'

Bart wierp een snelle blik op de klok. Hij moest hoognodig weg. Om zes uur ging de keuken van het restaurant open, dan moest er geserveerd kunnen worden. Nou ja, hij stond er niet helemaal alleen voor. Een halfuurtje kon er nog wel af. Vanwege het gesprek móest Jack voorrang hebben.

Bart schraapte zijn keel en na een korte aarzeling zei hij: 'Het is uit tussen Connie en mij. Het ging niet meer.'

Eén paar verbaasde jongensogen staarde hem in het gelaat. Het duurde even voordat Jack uitviel: 'Hoe kan dat nou? Dat is het stomste dat ik ooit gehoord heb!'

'Waarom?' vroeg Bart.

Jack antwoordde schouderophalend: 'Nou, gewoon... Connie en jij horen bij elkaar. Ik kan me niet voorstellen dat zij hier niet meer komt en dat wij niet meer naar haar toe zullen gaan. Daarom is het stom!'

'Ik weet dat Connie en jij op elkaar gesteld zijn. Ik zou graag van je horen hoe jij precies tegenover Connie staat. Zie je haar als een soort moeder?'

Jack schudde zijn hoofd en zei bedachtzaam: 'Connie is hartstikke lief, maar voor mijn gevoel is ze geen moeder. Hoe echte moeders precies zijn weet ik niet, maar die zijn heel anders. Connie is meer een soort vriendin. Ik kan haar niet missen, pap...'

Dat laatste kwam er intens verdrietig uit. Het gaf Bart een pijnlijk steekje en hij wist niets anders te zeggen dan: 'Tja, jongen, en toch gebeuren dat soort ingrijpende dingen soms zomaar.'

'Hebben jullie dan ruzie gemaakt?'

Bart schudde zijn hoofd. 'Nee, van ruzie is geen sprake. Over het hoe en waar-

om kan ik me echter niet uitlaten. Het is iets tussen Connie en mij waar jij nog te jong voor bent. Het spijt me, maar we moeten een punt achter het gesprek zetten. Ik moet nu echt naar mijn werk!

Voordat Bart even later de deur uit ging legde hij een arm om Jacks schouders en drukte een kus op zijn kruin. 'Belooft me dat jij er nu niet over gaat zitten piekeren!' De jongen merkte logisch op: 'Als jullie geen ruzie hebben komt het misschien wel weer goed. Dat is haast altijd zo en daarom maak ik me er niet dik over.'

'Bravo, zo mag ik het horen!' Bart had er zelf geen idee van hoe schaapachtig het verlegen lachje was dat hij Jack schonk.

HOOFDSTUK 2

'Pieker jij er nu niet over,' had Bart tegen Jack gezegd. Hij had de deur echter nauwelijks achter zich dichtgetrokken of Jack greep de telefoon om zijn hartsvriendinnetje Claartje van Genkel te bellen. 'Hoi, Claartje, met mij! Zeg, kom je even naar me toe. Ik moet je iets vertellen.'

'Wacht je even? Dan vraag ik mamma of ik weg mag.' Door de telefoon hoorde Jack haar luidkeels roepen: 'Mam, mag ik nog even naar Jack?'

Hij hoorde een vage stem op de achtergrond. Toen was Claartje er weer. 'Het is goed, maar ik mag niet meer zolang bij je blijven als gisteren. Doeit, tot zo!'

Kort hierop keek Tessa van Genkel – Gijs' tweede vrouw – het meisje vertederd na. Claartje was een schatje, een bijdehand meisje. Gijs vond dat ze haar als stadskind zo vroeg mogelijk in het verkeer moesten loslaten. Zij hield echter regelmatig haar hart vast als ze de kleine meid zag wegfietsen. Naar Jack, altijd naar Jack. Die twee waren zo onafscheidelijk dat er vaak lachend werd opgemerkt: 'Ze lijken wel voor elkaar te zijn geboren..., als daar later geen romance uit ontstaat!' Maar dat was voorlopig afwachten.

Tessa zou liever willen dat Claartje een hartsvriendinnetje had. Toch kon ze haar dochter de omgang met Jack niet verbieden. Ze had medelijden met de jongen. Volgens haar was Jack te veel alleen in dat grote huis. Net als Gijs zou Bart nu ongeveer weer naar zijn werk zijn. Het was voor Jack te hopen dat Bart en Connie een besluit namen, een gezinsleven zou goed voor Jack zijn. Bart en Connie... Goed beschouwd was het een apart stel. Bart zweeg in alle talen.

Connie klaagde dikwijls haar nood: 'Ik zou gisteren met Bart willen trouwen